

[Smørum.]

Det, Lovforslaget tilsigter, maa vel imidlertid anses for særlig paakrævet. Det drejer sig her om ret gamle Bestemmelser, der findes i en 90 Aar gammel, delvis forældet Forordning og i Loven af 23. Maj 1902, hvis Hovedindhold er afløst af andre Love, og det er, naturligvis upraktisk, at Ret, der er gældende for Forholdene i Dag, og som bør kendes og forstaaes af Læggfolk, som er Parter i disse Forhold, skal søges i saadanne Love og Forordninger mellem Bestemmelser, der for længst er ophævede og døde. Sammenstillingen af de to Forhold, Udleje af Arbejderboliger og Brugsvilkaar for Tjenestehuse, maa findes saa meget mere praktisk, som det herved fortælles, hvad der ikke altid staar Parterne klart, hvad Forskellen er mellem disse Forhold.

De smaa Ændringer af de hidtil gældende Regler, der foreslaas, anser jeg for Forbedringer. Jeg bemærker, at Lovforslaget vedrørende Fraflytning af Tjenestehuse siger, at Fraflytningen skal ske normalt, naar Tjenesteforholdet lovligt ophører. Den tilsvarende Bestemmelse i den nugældende Lov siger: „naar Tjenesteforholdet lovligt ophører i Henhold til Medhjælperloven“. Jeg ser Begrundelsen for Udeladelsen af denne Henvisning deri, at Bestemmelserne om Tjenestehusene er viderekædende end Medhjælperlovens Bestemmelser, idet de omfatter Tjenesteforhold, der ikke kommer ind under denne Lovs Omraade, og det er naturligvis rigtigt, at Lovgivningen her maa omfatte en videre Kreds af Arbejdere. Den fastsatte 4 Ugers Frist for Fraflytning, dersom Arbejderen kommer af sin Plads i Utide, er i Overensstemmelse med de nugældende Regler. At Fristens Bortfald paa Grund af det elastiske Begreb Utroskab er strøget, finder jeg er rigtigt. Bestemmelsen om, at Arbejderen har Ret til at flytte ind og blive i Tjenestehuset i passende Tid, dersom Husbonden ulovligt nægter at modtage ham i sin Tjeneste eller bortviser ham, opfylder et simpelt Retfærdighedskrav.

Naturligvis kunde Arbejderen i saa Tilfælde fordre Erstatning ogsaa for den Del af Lønnen, som Tjenesteboligen skulde udgøre, men det maa jo erkendes, at den øjeblikkelige Forlegenhed, Arbejderen sættes i ved

Husbondens retsstridige Adfærd, vilde være særlig alvorlig, dersom han ogsaa skulde staa uden Tag over Hovedet. Den foreslaaede Ændring med Hensyn til den Varighed, Lejemaalet af de omhandlede Lejehuse skal antages at have, dersom skriftlig Kontrakt savnes, finder jeg rimelig. Den i Lovforslaget fastsatte Bestemmelse om mindst 1 Aar fra den førstkommende 1. April efter Indflytningen stemmer jo langt bedre med Nutidens Sædvane, og derfor med Ret og Billighed, end den nugældende Lovs Formodning om Lejemaalets Varighed for Livstid, dersom det har bestaaet i 6 Maaneder. Efter Lovforslaget ændres det mindste tilladte Opsigelsesvarsel fra 6 Maaneder til 3 Maaneder, og Flyttedagen skal i Stedet for 1. Maj være enten en 1. April eller 1. Oktober. Ogsaa disse Ændringer passer til den Forandring i Forholdene, som har fundet Sted, og for de Huse, som omfattes af Lovbekendtgørelsen af 12. April 1935, er 1. April jo allerede fastsat som almindelig Flyttedag.

Kan jeg saaledes tilsige mit Partis Støtte til den Del af Lovforslaget, som omhandler disse forskellige Retsforhold vedrørende Tjenestehuse og Udleje af Arbejderboliger paa Landet, og kan jeg vel ogsaa heri finde sociale Fremskridt, finder jeg dog Lovforslagets første Del, dets Afsnit A., langt interessantere og tror paa, at den Begyndelse, der her søges gjort, vil føre til en langt større Sum af Goder, af Tilfredshedsfølelse og Glæde for et Befolkingslag, der nok kan have behov, at Staten rækker det Haanden og hjælper det til Opfyldelse af et Ønske, der er saa berettiget og saa smukt, som vi jo alle sammen finder, at Ønsket om eget Hjem er. Men uden en saadan Haandsrækning vil dette Ønske være saa langt fra Virkeligheden, at det for de fleste af disse Mennesker kun kan blive en Drøm.

Den højtærede Landbrugsminister fremhævede i sin Fremsettelsestale den Anskuelse, at den stigende Strøm af Arbejdere fra Landet ind til Byerne, som vi i saa mange Aar har været Tilskuere til, og som vi alle sammen har været enige om at beklage, havde en af sine Aarsager i, at Boligforholdene for Arbejderne paa Landet ikke er saa gode som i Byerne. Jeg slutter mig ganske og aldeles til denne Anskuelse, ja, jeg synes, at det endda var en overmaade behersket Maade